

EUROPOS KONVENCIJA DĖL BAUDŽIAMOJO PROCESO PERDAVIMO NR. 73

Strasbūras, 1972 05 15

Valstybės, Europos Tarybos narės, šios Konvencijos signatarės,
atsižvelgdamos į Europos Tarybos tikslą siekti didesnės savo narių vienybės,
norėdamos papildyti Valstybių atliktą darbą, siekiant teisingesnių ir efektyvesnių sankcijų
baudžiamosios teisės srityje,
manydamos, kad šiuo tikslu, vadovaujantis tarpusavio pasitikėjimu, yra naudinga užtikrinti
baudžiamąjį procesą (persekiojimą) organizavimą tarptautiniu mastu ir tuo būdu išvengti trūkumų,
kylančių dėl ginčų nustatant kompetenciją,
s u s i t a r ė , kad:

I DALIS Apibrėžimai

1 straipsnis

Šios Konvencijos tikslais:

(a) „nusikaltimas“ apima veiką, kvalifikuojamą pagal baudžiamuosius įstatymus, bei veiką, numatomą šios Konvencijos III priede išvardytose teisinėse nuostatose, su sąlyga, kad tuo atveju, kai nusikaltimą nagrinėti yra kompetentinga administracinė institucija, asmeniui turi būti suteikta galimybė, kad jo būtų nagrinėję teismai.

(b) „sankcija“ reiškia bausmę ar kitas teises priemones, priimtas ar taikomas už nusikaltimą arba III priede išvardytų teisinių nuostatų pažeidimą.

II DALIS

Kompetencija 2 straipsnis

1. Šios Konvencijos taikymo tikslais kiekviena Susitariančioji Valstybė yra kompetentinga persekioti už nusikaltimą, kuriam taikomi kitos Susitariančiosios Valstybės įstatymai, pagal savo baudžiamuosius įstatymus.

2. Remiantis šio straipsnio 1 punktu Susitariančiajai Valstybei suteikta kompetencija gali būti vykdoma tik pagal kitos Susitariančiosios Valstybės pateiktą prašymą perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą).

3 straipsnis

Kiekviena Susitariančioji Valstybė, pagal savo įstatymus kompetentinga persekioti už nusikaltimą, šios Konvencijos taikymo tikslais gali atsisakyti arba susilaikyti nuo procesinių veiksmų įtariamojo asmens, kuris už tą patį nusikaltimą yra arba bus persekiojamas kitos Susitariančiosios Valstybės, atžvilgiu. Sutinkamai su 21 straipsnio 2 punktu kiekvienas sprendimas atsisakyti arba susilaikyti nuo procesinių veiksmų bus laikomas laikinu tol, kol nebus priimtas galutinis sprendimas kitoje Susitariančiojoje Valstybėje.

4 straipsnis

Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, nutraukia išimtinai 2 straipsniu pagrįstą baudžiamąjį procesą (persekiojimą), kai, jos nuomone, teisė bausti panaikinama pagal prašymą pateikusios Valstybės įstatymus kitais nei termino baigimosi pagrindais, kuriam taikomi 10(c), 11(f) ir (g), 22, 23 ir 26 straipsniai.

5 straipsnis

Šios Konvencijos III dalies nuostatos neriboja Valstybės, kuriai adresuojamas prašymas, municipalinių įstatymų suteiktos kompetencijos baudžiamojo proceso (persekiojimo) atžvilgiu.

III DALIS

Baudžiamojo proceso (persekiojimo) perdavimas

1 skyrius: Prašymas perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą)

6 straipsnis

1. Kai asmuo yra įtariamas padaręs nusikaltimą pagal Susitariančiosios Valstybės įstatymus, ta Valstybė gali prašyti kitos Susitariančiosios Valstybės atlikti procesinius veiksmus šioje Konvencijoje numatytais atvejais ir pagal joje numatytas sąlygas.

2. Jei pagal šios Konvencijos nuostatas viena Susitariančioji Valstybė gali prašyti kitos Susitariančiosios Valstybės perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), kompetentingos pirmosios Valstybės institucijos į šią galimybę atsižvelgia.

7 straipsnis

1. Valstybė, kuriai adresuojamas prašymas, gali perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) tik tada, kai nusikaltimas, kurio atžvilgiu prašoma vykdyti persekiojimą, būtų kvalifikuojamas kaip nusikaltimas, jei jis būtų padarytas jos teritorijoje ir, esant tokioms aplinkybėms, nusikaltėliui pagal jos įstatymus taip pat būtų taikoma sankcija.

2. Jei nusikaltimą prašymą pateikusioje Valstybėje padarė valstybės pareigūnas arba nusikaltimas padarytas prieš valstybės pareigūną, valstybinę instituciją arba kurį kitą valstybinės reikšmės statusą turintį objektą, prašymą gavusioje Valstybėje bus laikoma, kad nusikaltimas padarytas valstybės pareigūno arba prieš tokį asmenį, instituciją arba objektą, turintį valstybinės reikšmės statusą toje Valstybėje, prieš kurią toks nusikaltimas buvo faktiškai padarytas.

8 straipsnis

1. Susitariančioji Valstybė gali prašyti kitos Susitariančiosios Valstybės perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) kiekvienu ar kiekvienais žemiau nurodytais atvejais:

- (a) jei įtariamas asmuo gyvena Valstybėje, kuriai adresuojamas prašymas;
- (b) jei įtariamas asmuo yra Valstybės, kuriai adresuojamas prašymas, pilietis arba jei jis yra iš tos Valstybės kilęs;
- (c) jei įtariamas asmuo atlieka arba atliks laisvės atėmimo bausmę Valstybėje, kuriai adresuojamas prašymas;
- (d) jei Valstybėje, kuriai adresuojamas prašymas, įtariamas asmuo yra persekiojamas už tą patį arba kitus nusikaltimus;
- (e) jei ji mano, kad baudžiamojo proceso (persekiojimo) perdavimas pasitarnautų tiesai, ir ypač jei svarbiausi daiktiniai įrodymai yra Valstybėje, kuriai adresuojamas prašymas;

(f) jei ji mano, kad nuosprendžio, jei jis būtų priimtas, vykdymas Valstybėje, kuriai adresuojamas prašymas, galėtų pagerinti nuteisto asmens socialinės reabilitacijos sąlygas;

(g) jei ji mano, kad prašymą pateikiančioje Valstybėje negalima užtikrinti įtariamo asmens dalyvavimo baudžiamajame teismo procese, o jo dalyvavimas baudžiamajame teismo procese Valstybėje, kuriai adresuojamas prašymas, gali būti užtikrintas;

(h) jei ji mano, kad net ir pateikusi ekstradicijos prašymą, pati negalės įvykdyti nuosprendžio, jei jis būtų paskelbtas, o tai galės padaryti Valstybė, kuriai adresuojamas prašymas.

2. Jei įtariamo asmens atžvilgiu Susitariančiojoje Valstybėje yra priimtas galutinis nuosprendis, ta Valstybė gali prašyti perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) šio straipsnio 1 punkte nurodytu ar nurodytais atvejais tik tada, kai ji pati, net ir pateikusi ekstradicijos prašymą, negali įvykdyti nuosprendžio ir jeigu kita Susitariančioji Valstybė nepripažįsta užsienio šalies sprendimų vykdymo arba atsisako vykdyti tokį nuosprendį.

9 straipsnis

1. Kompetentingos prašymą gavusios Valstybės institucijos išnagrinėja sutinkamai su aukščiau esančiais straipsniais pateiktą prašymą perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą). Jos pagal savo įstatymus nusprendžia, kokių veiksmų imtis šiuo atžvilgiu.

2. Kai Valstybės, kuriai pateiktas prašymas, įstatymai numato, kad už nusikaltimą baudžia administracinė institucija, ta Valstybė kaip įmanoma greičiau apie tai informuoja prašymą pateikusią Valstybę, išskyrus tuos atvejus, kai Valstybė, kuriai adresuojamas prašymas, pagal šio straipsnio 3 punktą yra padariusi pareiškimą.

3. Kiekviena Susitariančioji Valstybė, pasirašydama šią Konvenciją arba deponuodama ratifikacinius raštus, priėmimo arba prisijungimo dokumentus, arba vėliau pareiškimu Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui gali nurodyti sąlygas, pagal kurias jos nacionaliniai įstatymai leidžia administracinėms institucijoms bausti už tam tikrus nusikaltimus. Toks pareiškimas pakeičia šio straipsnio 2 punkte nurodytą pareiškimą.

10 straipsnis

Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, nesiima jokių veiksmų prašymo atžvilgiu:

(a) jei prašymas neatitinka 6 straipsnio 1 punkto ir 7 straipsnio 1 punkto nuostatų;

(b) jei baudžiamojo proceso (persekiojimo) pradėjimas prieštarauja 35 straipsnio nuostatom;

(c) jei pagal prašyme nurodytą datą ir sutinkamai su prašymą pateikusių Valstybės įstatymais yra pasibaigęs terminas baudžiamajam procesui (persekiojimui) pradėti.

11 straipsnis

Išskyrus 10 straipsnyje numatytus atvejus, Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, negali atsisakyti vykdyti prašymą perimti baudžiamąjį (persekiojimą) procesą, išskyrus šiais atvejais:

(a) jei ji mano, kad pagrindai, kuriais pagal 8 straipsnį yra pateiktas prašymas, nėra pateisinami;

(b) jei įtariamasis asmuo nuolatos negyvena Valstybėje, kuriai adresuotas prašymas;

(c) jei įtariamasis asmuo nėra pilietis Valstybės, kuriai adresuotas prašymas, ir nusikaltimo padarymo metu nuolatos negyveno tos Valstybės teritorijoje;

(d) jei ji mano, kad nusikaltimas, už kurį prašoma persekioti, yra politinio pobūdžio nusikaltimas, karinis arba finansinis nusikaltimas;

(e) jei, jos nuomone, yra svarių priežasčių tikėti, kad prašymas perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) pateiktas rasiniais, religiniais, tautybės ar politinių įsitikinimų motyvais;

(f) jei už nusikaltimą jau yra taikomi jos įstatymai ir sutinkamai su jais prašymo gavimo dieną baudžiamasis procesas (persekiojimas) buvo nutrauktas dėl senaties termino; tokiu atveju 26 straipsnio 2 punktą nėra taikomas;

(g) jei jos kompetencija yra išimtinai pagrįsta 2 straipsniu ir prašymo gavimo dieną sutinkamai su jos įstatymais ir atsižvelgiant į 23 straipsnyje numatytą termino pratęsimą 6 mėnesiais, baudžiamasis procesas (persekiojimas) būtų nutrauktas dėl senaties termino;

(h) jei nusikaltimas padarytas už Valstybės, kuriai adresuotas prašymas, teritorijos ribų;

(i) jei baudžiamasis procesas (persekiojimas) prieštarautų tarptautiniams Valstybės, kuriai adresuotas prašymas, įsipareigojimams;

(j) jei baudžiamasis procesas (persekiojimas) prieštarautų pagrindiniams Valstybės, kuriai adresuotas prašymas, teisinės sistemos principams;

(k) jei prašymą pateikusi Valstybė pažeidė šioje Konvencijoje nustatytas procesines taisykles.

12 straipsnis

1. Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, atšaukia savo sutikimą vykdyti prašymą, jei po sutikimo paaiškėja šios Konvencijos 10 straipsnyje paminėti pagrindai, dėl kurių nesiimama jokių veiksmų prašymo atžvilgiu.

2. Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, gali atšaukti savo sutikimą vykdyti prašymą:

(a) jei paaiškėja, kad negalima užtikrinti asmeninio įtariamo asmens dalyvavimo baudžiamojoje byloje toje Valstybėje arba kad joje negalima įvykdyti nuosprendžio, kuris galėtų būti paskelbtas;

(b) jei, prieš pradėdant nagrinėti bylą teisme, išaiškėja 11 straipsnyje paminėtos priežastys, dėl kurių galima atsakyti vykdyti prašymą; arba

(c) kitais atvejais, jei sutinka prašymą pateikusi Valstybė.

2 skyrius: Perdavimo tvarka

13 straipsnis

1. Visi šioje Konvencijoje nurodyti prašymai pateikiami raštu. Juos ir visus kitus šios Konvencijos taikymui būtinus pranešimus prašymą pateikiančios Valstybės teisingumo ministerija siunčia Valstybės, kuriai adresuojamas prašymas, teisingumo ministerijai arba, vadovaujantis atskiru tarpusavio susitarimu, prašymą pateikiančios Valstybės institucijos siunčia atitinkamoms Valstybės, kuriai adresuojamas prašymas, institucijoms; prašymai grąžinami tuo pačiu būdu.

2. Skubiais atvejais prašymai ir pranešimai gali būti siunčiami per Tarptautinę kriminalinės policijos organizaciją (INTERPOLĄ).

3. Kiekviena Susitariančioji Valstybė pareiškimu Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui gali pranešti apie savo ketinimą taikyti kitą, nei nustatyta šio straipsnio 1 punkte, perdavimo tvarką tokia apimtimi, kiek tai yra su ja susiję.

14 straipsnis

Jei Susitariančioji Valstybė mano, kad kitos Valstybės pateiktos informacijos nepakanka, kad ji galėtų taikyti šią Konvenciją, ji prašo reikalingos papildomos informacijos. Ji gali nustatyti terminą tokiai informacijai gauti.

15 straipsnis

1. Prie prašymo perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) pridedamas baudžiamosios bylos originalas arba patvirtintas jos nuorašas ir visi kiti reikalingi dokumentai. Tačiau jei įtariamas asmuo yra suimtas pagal 5 dalies nuostatas ir prašymą pateikusi Valstybė kartu su prašymu perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) negali perduoti šių dokumentų, jie gali būti atsiųsti vėliau.

2. Prašymą pateikianti Valstybė taip pat raštu informuoja Valstybę, kuriai adresuojamas prašymas, apie visus po prašymo persiuntimo joje atliktus su baudžiamuoju procesu (persekiojimu) susijusius procesinius veiksmus ar pritaikytas priemones. Prie šio pranešimo pridedami visi atitinkami dokumentai.

16 straipsnis

1. Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, nedelsdama praneša prašymą pateikusiai Valstybei apie savo sprendimą dėl prašymo perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą).

2. Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, taip pat informuoja prašymą pateikusią Valstybę apie baudžiamojo proceso (persekiojimo) atidėjimą ar jame priimtą sprendimą. Prašymą pateikusiai Valstybei perduodamas kiekvieno rašytinio sprendimo patvirtintas nuorašas.

17 straipsnis

Jei Valstybės, kuriai pateiktas prašymas, kompetencija yra išimtinai pagrįsta 2 straipsniu, ji informuoja įtariamą asmenį apie prašymą perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), kad šis galėtų pateikti savo nuomonę šiuo klausimu, iki kol toji Valstybė dar nėra priėmusi sprendimo prašymo atžvilgiu.

18 straipsnis

1. Sutinkamai su šio straipsnio 2 punktu nėra reikalaujama dokumentų, susijusių su šios Konvencijos taikymu, vertimo.

2. Kiekviena Susitariančioji Valstybė, pasirašydama šią Konvenciją, deponuodama ratifikacinius raštus, priėmimo arba prisijungimo dokumentus, gali pateikti Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui pareiškimą, jog ji pasilieka teisę reikalauti, kad prie minėtų dokumentų, išskyrus 16 straipsnio 2 punkte nurodyto sprendimo nuorašą, būtų pridedamas vertimas. Kitos Susitariančiosios Valstybės atsiunčia vertimus į Valstybės, kuriai persiunčiami dokumentai, nacionalinę kalbą arba į vieną iš jos nurodytų oficialių Europos Tarybos kalbų. Tokia nuoroda nėra privaloma. Kita Susitariančioji Valstybė veikia atitinkamai.

3. Šis straipsnis neapriboja jokių prašymų ir pridedamų dokumentų vertimo nuostatų, kurios gali būti numatytos sutartyse ar susitarimuose, galiojančiuose tarp dviejų ar daugiau Susitariančiųjų Valstybių, ar tose sutartyse ar susitarimuose, kurie gali būti sudaryti.

19 straipsnis

Taikant šią Konvenciją, perduodamiems dokumentams nereikalaujama patvirtinimo.

20 straipsnis

Susitariančios Šalys nereikalauja vienos kitų atlyginti išlaidas, patirtas taikant šią Konvenciją.

3 skyrius: Prašymo perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) išdavos prašymą pateikiančioje Valstybėje

21 straipsnis

1. Prašymą perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) pateikusi Valstybė nebegali persekioti įtariamo asmens už nusikaltimą, kurio atžvilgiu pateiktas prašymas, ar vykdyti anksčiau toje Valstybėje šiam asmeniui dėl to paties nusikaltimo paskelbtą nuosprendį. Kol nėra gautas Valstybės, kuriai adresuotas prašymas, sprendimas dėl prašymo perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), prašymą pateikusi Valstybė pasilieka teisę imtis visų priemonių baudžiamojo proceso (persekiojimo) atžvilgiu: nedelsiant perduoti bylą teismui arba tam tikrais atvejais leisti spręsti bylą kompetentingai administracinei institucijai.

2. Baudžiamojo proceso (persekiojimo) ir nuosprendžio vykdymo teisė sugrąžinama prašymą pateikusiai Valstybei:

(a) jei Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, informuoja ją apie savo sprendimą, priimtą pagal 10 straipsnį, nesiimti veiksmų prašymo atžvilgiu;

(b) Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, informuoja apie savo sprendimą, priimtą pagal 11 straipsnį, atsisakyti vykdyti prašymą;

(c) Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, informuoja apie savo sprendimą, priimtą pagal 12 straipsnį, atšaukti savo sutikimą vykdyti prašymą;

(d) Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, informuoja apie savo sprendimą nepradėti baudžiamojo proceso (persekiojimo) arba jį nutraukti;

(e) ji atšaukia prašymą prieš tai, kol Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, dar nėra pranešusi apie sprendimą imtis veiksmų prašymo atžvilgiu.

22 straipsnis

Pagal šios dalies nuostatas pateikusi prašymą perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) Valstybė 6 mėnesiais pratęsia terminą baudžiamajam procesui (persekiojimui) pradėti.

4 skyrius: Prašymo perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) išdavos Valstybėje, kuriai pateiktas prašymas

23 straipsnis

Jei Valstybės, kuriai pateiktas prašymas, kompetencija yra išimtinai pagrįsta 2 straipsniu, terminas baudžiamajam procesui (persekiojimui) pradėti toje Valstybėje pratęsiamas 6 mėnesiais.

24 straipsnis

1. Jei procesiniai veiksmai priklauso nuo skundo pateikimo abiejose Valstybėse, tai skundas, pateiktas prašymą pateikusioje Valstybėje, turi tokią pačią galią kaip ir skundas, pateiktas prašymą gavusioje Valstybėje.

2. Jei paduoti skundą yra būtina tik Valstybėje, kuriai adresuojamas prašymas, ji gali vykdyti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) net ir tada, kai nėra skundo, jei turintis teisę paduoti skundą asmuo per vieną mėnesį nuo kompetentingos institucijos pranešimo, informuojančio apie jo teisę atsisakyti, gavimo dienos to nepadaro.

25 straipsnis

Valstybėje, kuriai pateiktas prašymas, už nusikaltimą taikoma sankcija parenkama vadovaujantis jos įstatymais, nebent įstatymai numato kitaip. Kai gavusios prašymą Valstybės

kompetencija yra išimtinai pagrįsta 2 straipsniu, joje pritaikyta sankcija neturi būti griežtesnė, nei numatyta prašymą pateikusių Valstybės įstatymuose.

26 straipsnis

1. Kiekvienas aktas, priimtas procesinių veiksmų atžvilgiu prašymą pateikusioje Valstybėje pagal jos įstatymus ir kitus teisės aktus, turi tą pačią galią prašymą gavusioje Valstybėje, tarsi jis būtų priimtas prašymą pateikusių Valstybės institucijų, jeigu tokiu būdu paskelbtas nurodytas aktas neįgyja didesnės įrodomosios reikšmės negu prašymą pateikusioje Valstybėje.

2. Visi prašymą pateikusioje Valstybėje teisėtai atlikti terminus nutraukiantys veiksmai turi tą pačią galią prašymą gavusioje Valstybėje ir atvirkščiai.

5 skyrius: Laikinosios priemonės prašymą pateikiančioje Valstybėje

27 straipsnis

1. Jei prašymą pateikiančiai Valstybei pranešus apie ketinimą perduoti prašymą perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), Valstybės, kuriai adresuojamas prašymas, kompetencija būtų išimtinai pagrįsta 2 straipsniu, gavusi prašymą ji šios Konvencijos tikslais gali laikinai suimti įtariamą asmenį:

(a) jei Valstybės, kuriai pateikiamas prašymas, įstatymai leidžia už nusikaltimą suimti iki teismo, ir

(b) jei yra priežasčių manyti, kad įtariamasis asmuo pasislėps nuo teisingumo arba nuslėps įrodymus.

2. Prašyme laikinai suimti nurodoma, kad yra leidimas suimti arba kitas tokią pačią galią turintis įsakymas, išduotas pagal prašymą pateikusių Valstybės įstatymuose numatytą tvarką; jame taip pat nurodoma, už kokį nusikaltimą bus prašoma vykdyti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), kada ir kur toks nusikaltimas buvo padarytas, pateikiamas tikslus įtariamo asmens aprašymas. Jame taip pat pateikiamas trumpas bylos aplinkybių aprašymas.

3. Prašymą laikinai suimti 13 straipsnyje paminėtos prašymą pateikiančios Valstybės institucijos siunčia tiesiogiai atitinkamoms Valstybės, kuriai adresuojamas prašymas, institucijoms paštu, telegrama arba kitaip raštu arba kitu būdu, su kuriuo sutinka Valstybė, kuriai jis pateikiamas. Prašymą pateikusioji Valstybė nedelsiant informuojama apie prašymo rezultatą.

28 straipsnis

Gavusi prašymą vykdyti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) ir 15 straipsnio 1 punkte nurodytus dokumentus, Valstybė yra kompetentinga taikyti tokias išankstines priemones, įskaitant įtariamo asmens suėmimą ir turto areštą, kokios pagal jos įstatymus būtų taikomos, jeigu nusikaltimas, kurio atžvilgiu prašoma vykdyti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), būtų buvęs padarytas jos teritorijoje.

29 straipsnis

1. 27 ir 28 straipsniuose numatytas laikinąsias priemones reguliuoja šios Konvencijos nuostatos ir Valstybės, kuriai pateiktas prašymas, įstatymai. Tos Valstybės įstatymai arba Konvencija taip pat nustato sąlygas, kurioms esant šios priemonės nustoja galioti.

2. Šios priemonės nustoja galioti 21 straipsnio 2 punkte nurodytais atvejais.

3. Jei asmuo yra suimtas vadovaujantis 27 straipsniu, o Valstybė, kuriai adresuojamas prašymas, per 18 dienų nuo suėmimo dienos nėra gavusi prašymo vykdyti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), suimtas yra bet kuriuo atveju paleidžiamas.

4. Suimtas asmuo yra bet kuriuo atveju paleidžiamas, jeigu jis yra suimtas vadovaujantis 27 straipsniu, o per 15 dienų nuo prašymo vykdyti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) gavimo dienos Valstybė, kuriai pateiktas prašymas, nėra gavusi dokumentų, kurie turėtų būti jo pridedami.

5. Suėmimo terminas, pritaikytas vadovaujantis tik 27 straipsniu, jokių atvejų neviršija 40 dienų.

IV DALIS

Baudžiamojo proceso (persekiojimo) daugetas

30 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Valstybė, kuri prieš pradėdama arba vykdydama baudžiamąjį procesą (persekiojimą) už nusikaltimą, kuris, jos nuomone, nėra politinio pobūdžio arba karinis nusikaltimas, sužino apie kitoje Susitariančiojoje Valstybėje vykdomą baudžiamąjį procesą (persekiojimą) to paties asmens už tą patį nusikaltimą, apsveria, ar ji gali nutraukti, atidėti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), ar perduoti jį kitai Valstybei.

2. Jei pagal aplinkybes ji mano, kad nėra patartina nutraukti arba atidėti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), ji laiku ir prieš paskelbiant nuosprendį praneša apie tai kitai Valstybei.

31 straipsnis

1. Esant 30 straipsnio 2 punkte nurodytoms aplinkybėms, Valstybės, kiekvienu atveju įvertinusios 8 straipsnyje paminėtas bylos aplinkybes, siekia nustatyti, kuri iš jų tęs baudžiamąjį procesą (persekiojimą). Šio konsultacinio proceso metu Valstybės atideda sprendimo priėmimą, tačiau nėra įpareigosios atidėti ilgesniam laikui kaip 30 dienų nuo 30 straipsnio 2 punkte numatyto pranešimo išsiuntimo datos.

2. 1 punkto nuostatos nėra privalomos:

(a) Valstybei, išsiunčiančiai 30 straipsnio 2 punkte numatytą pranešimą, jei prieš išsiunčiant pranešimą, dalyvaujant kaltinamajam buvo paskelbta teismo pradžia;

(b) Valstybei, kuriai adresuojamas pranešimas, jei, prieš jį gaunant, dalyvaujant kaltinamajam buvo paskelbta teismo pradžia.

32 straipsnis

Tiesos vardan ir siekiant pritaikyti tinkamą sankciją, Valstybės išnagrinėja, ar yra tikslinga, kad viena iš jų vykdytų baudžiamąjį procesą (persekiojimą); jei taip, jos siekia nustatyti, kuri Valstybė vykdys baudžiamąjį procesą (persekiojimą), kai:

(a) keletas iš esmės skirtingų nusikaltimų, numatomų kiekvienos iš šių Valstybių baudžiamuosiuose įstatymuose, yra priskiriami vienam arba keletui kartu veikusių asmenų;

(b) vienas kiekvienos iš šių Valstybių įstatymuose numatomas nusikaltimas yra priskiriamas keletui kartu veikusių asmenų.

33 straipsnis

Visi vadovaujantis 31 straipsnio 1 punktu ir 32 straipsniu priimti sprendimai Susitariančiosiose Valstybėse sukelia visas šioje Konvencijoje numatytas baudžiamojo proceso

(persekiojimo) perėmimo pasekmes. Baudžiamąjį procesą (persekiojimą) atidėjusi Valstybė yra laikoma perdavusia baudžiamąjį procesą (persekiojimą) Valstybė.

34 straipsnis

III dalies 2 skyriuje numatyta perdavimo procedūra taikoma tiek, kiek jos nuostatos neprieštarauja šioje dalyje esančioms nuostatom.

V DALIS **Ne bis in idem**

35 straipsnis

1. Asmuo, kurio atžvilgiu priimtas galutinis vykdytinas sprendimas, negali už tą pačią veiką būti nubaustas, jam negali būti pritaikyta sankcija kitoje Susitariančiojoje Valstybėje:

- (a) jei jis buvo išteisintas;
- (b) jei jam pritaikyta sankcija:
 - (i) visiškai įvykdyta arba yra vykdoma, arba
 - (ii) visa sankcija arba jos neįvykdyta dalis yra malonės prašymo arba amnestijos objektu, arba
 - (iii) nebegali būti įvykdyta dėl senaties termino;
- (c) teismas nubaudė nusikaltėlį, neskirdamas sankcijos.

2. Tačiau Susitariančioji Valstybė, nebent ji pati paprašė perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), nėra įpareigota pripažinti ne bis in idem galiojimo, jei veika, kurios atžvilgiu priimtas sprendimas, buvo nukreipta prieš valstybinį statusą toje Valstybėje turintį asmenį, instituciją arba objektą arba jei pats sprendimo objektas turi joje valstybinį statusą.

3. Be to, Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje buvo padaryta nusikalstama veika arba pagal tos Valstybės įstatymus kvalifikuojama kaip nusikalstama veika, nėra įpareigota pripažinti ne bis in idem galiojimo, nebent ji pati prašo perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą).

36 straipsnis

Jei kitoje Susitariančiojoje Valstybėje už tą pačią veiką nuteistam asmeniui yra keliama nauja baudžiamoji byla, iš sankcijos, kuri gali būti pritaikyta, išskaitomas kiekvienas atliktos bausmės laikotarpis.

37 straipsnis

Ši dalis nedraudžia taikyti platesnių nacionalinių įstatymų nuostatų dėl ne bis in idem galiojimo užsienio šalių sprendimuose baudžiamosiose bylose.

VI DALIS **Baigiamieji nuostatai**

38 straipsnis

1. Ši Konvencija atvira pasirašyti Valstybėms, Europos Tarybos narėms. Ji ratifikuojama arba priimama. Ratifikaciniai raštai arba priėmimo dokumentai deponuojami Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui.

2. Konvencija įsigalioja praėjus trims mėnesiams nuo trečio ratifikacinių raštų arba priėmimo dokumento deponavimo dienos.

3. Vėliau ratifikuojančios ar priimančios Valstybės, šios Konvencijos signatarės, atžvilgiu Konvencija įsigalioja praėjus trims mėnesiams nuo ratifikacinių raštų ar priėmimo dokumentų deponavimo dienos.

39 straipsnis

1. Šiai Konvencijai įsigaliojus, Europos Tarybos Ministrų Komitetas gali pakviesti Valstybes, nesančias Europos Tarybos narėmis, prisijungti prie šios Konvencijos su sąlyga, kad rezoliucijai, kurioje yra toks pakvietimas, vieningai pritaria Konvenciją ratifikavusios Tarybos narės.

2. Toks prisijungimas įsigalioja deponavus prisijungimo dokumentą Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui ir praėjus trims mėnesiams nuo jo deponavimo dienos.

40 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Valstybė, ratifikuodama šią Konvenciją arba deponuodama ratifikacinius raštus, priėmimo arba prisijungimo dokumentus, gali apibrėžti teritoriją ar teritorijas, kuriose taikoma ši Konvencija.

2. Kiekviena Susitariančioji Valstybė deponuodama ratifikacinius raštus, priėmimo arba prisijungimo dokumentus ar vėliau gali pateikti Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui pareiškimą ir nurodyti, kad ši Konvencija galioja bet kuriai kitai pareiškime nurodytai teritorijai ar teritorijoms, už kurių tarptautinius ryšius ji atsako ir už kurias ji prisiima įsipareigojimus.

3. Kiekvienas pagal aukščiau esantį punktą pateiktas pareiškimas bet kurios jame minėtos teritorijos atžvilgiu Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui adresuotu pareiškimu gali būti atšauktas pagal šios Konvencijos 45 straipsnyje išdėstytą procedūrą.

41 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Valstybė šios Konvencijos pasirašymo metu arba ratifikacinių raštų, priėmimo arba prisijungimo dokumentų deponavimo metu gali pareikšti, kad ji pasinaudoja viena arba keletu I priede numatytų išlygų, arba padaryti šios Konvencijos II priede numatytą pareiškimą.

2. Kiekviena Susitariančioji Valstybė, pateikusi pareiškimą Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui, gali visiškai arba iš dalies atšaukti pagal aukščiau esantį punktą padarytą išlygą arba pareiškimą. Atšaukimas įsigalioja pareiškimo gavimo dieną.

3. Kurių nors šios Konvencijos nuostatų atžvilgiu padariusi išlygą Susitariančioji Valstybė negali reikalauti, kad tą nuostatą taikytų kita Susitariančioji Valstybė; tačiau jeigu išlyga yra dalinė arba sąlyginė, ji gali reikalauti tos nuostatos taikymo tiek, kiek taiko ji pati.

42 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Valstybė, bet kuriuo metu pateikusi pareiškimą Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui, gali jame nurodyti teises nuostatas, kurios turi būti įtrauktos į šios Konvencijos III priedą.

2. Apie visus III priede išvardytų nacionalinių nuostatų pasikeitimus, jei dėl jų šiame priede esanti informacija tampa neteisinga, pranešama Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui.

3. Visi taikant aukščiau esančius punktus padaryti III priedo pakeitimai kiekvienoje Susitariančiojoje Valstybėje įsigalioja praėjus vienam mėnesiui nuo Europos Tarybos Generalinio Sekretoriaus pranešimo apie juos.

43 straipsnis

1. Ši Konvencija neriboja nei teisių ar įsipareigojimų, kylančių iš ekstradicijos sutarčių ir tarptautinių daugiašalių konvencijų dėl tam tikrų (specialių) klausimų, nei nuostatų, susijusių su šioje Konvencijoje nagrinėjamais klausimais ir esančių kitose tarp Susitariančiųjų Valstybių veikiančiose konvencijose.

2. Susitariančiosios Valstybės negali sudaryti dvišalių ar daugiašalių susitarimų šioje Konvencijoje reglamentuojamais klausimais, išskyrus siekiant papildyti jos nuostatas arba palengvinti joje numatytų principų taikymą.

3. Tuo atveju, jei dvi ar daugiau Susitariančiųjų Valstybių jau yra nustačiusios arba nustatys savo santykius šiuo klausimu vienodų įstatymų pagrindu arba yra nustačiusios arba nustatys savą specialią sistemą, jos turi teisę, nežiūrint šios Konvencijos sąlygų, atitinkamai reguliuoti tuos santykius.

4. Susitariančiosios Valstybės, pagal aukščiau esančio punkto nuostatas nutraukiančios Konvencijos sąlygų taikymą savo santykiams šiuo klausimu, apie tai praneša Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui.

44 straipsnis

Europos Tarybos nusikalstamumo problemų komitetas informuojamas apie šios Konvencijos taikymą. Jis atlieka visa, kas reikalinga visiems dėl šios Konvencijos vykdymo išskylantiems sunkumams taikiai išspręsti.

45 straipsnis

1. Ši Konvencija galioja neribotą laiką.

2. Pateikusi Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui rašytinį pranešimą, kiekviena Susitariančioji Valstybė gali denonsuoti šią Konvenciją.

3. Toks denonsavimas įsigalioja praėjus šešiams mėnesiams nuo dienos, kai Generalinis Sekretorius gauna tokį pranešimą.

46 straipsnis

Europos Tarybos Generalinis Sekretorius praneša Valstybėms, Tarybos narėms, apie:

- (a) Konvencijos pasirašymą;
- (b) ratifikacinių raštų, priėmimo ar prisijungimo dokumentų deponavimą;
- (c) šios Konvencijos įsigaliojimo datą pagal Konvencijos 38 straipsnį;
- (d) pagal 9 straipsnio 3 punkto nuostatas padarytus pareiškimus;
- (e) pagal 13 straipsnio 3 punkto nuostatas perduotus pranešimus;
- (f) pagal 18 straipsnio 2 punkto nuostatas perduotus pranešimus;
- (g) pagal 40 straipsnio 2 ir 3 punktų nuostatas perduotus pranešimus;
- (h) pagal 41 straipsnio 1 punkto nuostatas padarytas išlygas ar pareiškimus;
- (i) pagal 41 straipsnio 2 punkto nuostatas atšauktas išlygas ar pareiškimo atšaukimus;
- (j) pagal 42 straipsnio 1 punktą padarytus pareiškimus ir vėlesnius pranešimus, perduotus pagal šio straipsnio 2 punktą;
- (k) pagal 43 straipsnio 4 punkto nuostatas perduotus pranešimus;

(l) pagal 45 straipsnio nuostatas perduotus pranešimus ir denonsavimo įsigaliojimo datas.

47 straipsnis

Ši Konvencija, pranešimai ir pareiškimai pagal Konvenciją taikomi tik nusikaltimams, padarytiems po jos įsigaliojimo Susitariančiosiose Valstybėse.

Tai liudydami, žemiau pasirašiusieji, būdami tinkamai įgalioti, pasirašė šią Konvenciją.

Sudaryta 1972 metų kovo 15 dieną Strasbūre anglų ir prancūzų kalbomis. Abu tekstai yra vienodai autentiški ir sudaro vieną egzempliorių, kuris saugomas Europos Tarybos archyvuose. Europos Tarybos Generalinis Sekretorius pasiunčia kiekvienai šią Konvenciją pasirašančiai ar prie jos prisijungiančiai Vyriausybei patvirtintus nuorašus.

I PRIEDAS

Kiekviena Susitariančioji Valstybė gali pareikšti, kad ji pasilieka teisę:

- (a) atsisakyti perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą), jei ji laiko nusikaltimą religinio pobūdžio nusikaltimu;
 - (b) atsisakyti perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) dėl veikos, sankciją už kurią pagal jos įstatymus gali skirti tik administracinė institucija;
 - (c) nesivadovauti 22 straipsniu;
 - (d) nesivadovauti 23 straipsniu;
 - (e) dėl konstitucinių priežasčių nesivadovauti 25 straipsnio 2 sakinyje esančiomis nuostatomis;
 - (f) nesivadovauti 26 straipsnio 2 punkte išdėstytomis nuostatomis, kurių atžvilgiu pagal savo įstatymus ji pati yra kompetentinga;
 - (g) netaikyti 30 ir 31 straipsnių veikos, sankcijas už kurias pagal jos įstatymus gali skirti tik administracinė institucija, atžvilgiu;
 - (h) nesivadovauti V dalimi.
-

II PRIEDAS

Kiekviena Susitariančioji Valstybė gali pareikšti, kad dėl priežasčių, kylančių iš konstitucinės teisės, ji gali pateikti arba gauti prašymus perimti baudžiamąjį procesą (persekiojimą) tik esant jos įstatymuose nurodytoms aplinkybėms.

Kiekviena Susitariančioji Valstybė pareiškimu pagal šios Konvencijos reikšmę gali apibrėžti terminą „išėivis“.

III PRIEDAS

Nusikaltimų, išskyrus baudžiamosios teisės kvalifikuojamus nusikaltimus, sąrašas:
Šie nusikaltimai priskiriami nusikaltimams pagal baudžiamąją teisę:

- Prancūzijoje:	neteisėtas elgesys, sankciją už kurį skiria contravention de grande voire.
- Vokietijos
Federacinėje Respublikoje	neteisėtas elgesys, kvalifikuojamas pagal Nuostatų pažeidimų įstatyme išdėstytą procedūrą (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten – 1968 metų gegužės 24 diena – BGBl 1968, I, 481).
- Italijoje	neteisėtas elgesys, kuriam taikomas 1967 metų kovo 3 dienos įstatymas Nr. 317.
-